

Selv skulde hun maaske endnu i mange Aar henslæbe en Skyggetilværelse som Mor for et stakkels Væsen, der vilde komme til Verden som et Minde om hendes Fornedrelse. Af Angst for at dø vilde hun blive ved at klamre sig til Livets Rædsler, og alle vilde med Forundring spørge hende, hvorfor hun ikke var glad.

XIV.

Samme Dag henimod Aften gik en lille Skare Mænd og Kvinder fra Favsingholm op til Skovhuset for at lægge Torben Dihmer i Kisten. I det lille Sovekammer, der vendte ud mod de frie Marker i Vest, stod Sengen langs med den indre Væg, saa han under Sygelejet havde kunnet følge Skyernes Gang paa Himlen og Aftensolens Dalen.

En Dag havde han sagt til Povl Gaardbo: „Saa længe Vinden staar i Vest, dør jeg ikke. Fra den Kant er der altid bragt mig Livsfornyelse. Det er Sydosten, der skal slukke Lyset for mig. Det har jeg følt i mange Aar.“

Dagen før sin Død havde han taget Afsked med de ældste af Gaardens Folk og takket dem for deres Troskab mod Favsingholm. Povl Gaardbo havde han forinden meddelt sine sidste Bestemmelser, deriblandt, at hans Journaler — „mine rudolphinske Tavler“, som han halvvejs spøgende kaldte dem — skulde opbevares i Gaardens brandfri Hvælving i Forventning om, at der mellem Favsingholms fremtidige Beboere skulde findes en Kepler, hvem de kunde blive til Nytte.